

МЕЂУ НАМА

Политика
8. II 2021.

Басарина духовна гиљотина

Познати књижевни произвођач Светислав Басара додао је своје огромном опусу (две странице библиографије) још једно дело, да не кажем недело, са своје гиљотине. Зове се „Контраендорфин”. Он се принципијелно понаша. Увек је контра, а нарочито онима који су се потврдили као осведочене вредности. Човек је решио да морално преуреди овај свет, да свакога постави на своју вредносну лествицу, па маше сабљом умоченом у отров да уништи све што му се не свиђа. И то његово несвиђање посебно се свидело Ниновом (Панчићевом) жирију па је писца овенчао лоровим венцем, и не знам коликим новцем, уз образложење да је то врхунац Басариног опуса о демонтажу српских митова и детронизацији националних величина.

Басара је са трона скинуо Десанку Максимовић и Андрића и многе друге; а жири је на трон поставио Басару. Нека он са свога пресудитељског врха, са ореолом око главе, изриче неприкосновене оцене и извргава руглу, пародијски и гротескно, „погубни српски менталитет”.

Човек највише говори о себи онда кад говори о другима. А ево шта говори књижевни занатлија Басара, мајстор гротеске, пародије и хиперболе:

– Десанку је наш покојни друг, Кангрга, поетички беспрекорно назвао мегалоплачи... (непристојно је написати целу реч, као и друге вулгарности којима је карактерише).

– Андрић је увек ишао испред времена, званично, наравно, а да је незванично

и, у реалном времену, увек, ишао пола корака иза свега, да би кад затреба му њевито ухватио корак са оним што му се исплати... Стазе, лица, пределе, ствари и догађаје који му нису били по вољи – или му се нису исплатили – Андрић је посматрао наопачке, кроз објектив телескопа, умањене до непрепознатљивости, оно што му је пак доносило новац, углед и спокој посматрао је кроз окулар, преувеличано до гротеске...

– Материја је... своју чемерну егзистенцију почела заснивати на петпарачкој филозофији дијалектичког материјализма, са које виси и ландара по васиони, као што српска реалност ландара и виси о концу извученом из саргије Предићевог молераја „Весела браћа”, кукала им мајка (треба „жалосна”).

– Нека се у три лепе п. м. носе Волтер, Дидро, Русо и остали протолевичари који су вулгарним материјализмом вулгаризовали материју.

– Левичари су листом кретени, гов.... и дегенерици.

И да не набрајам, да цаба не трошим хартију. Занатлија је детронизовао све да би се сам попео на трон. Он је судија који изриче пресуде, али их не образлаже. Судове не поткрепљује анализом, а о неким личностима говори на основу кулоарских препричавања. Но, његова духовна гиљотина је слаба. Било је и раније покушаја да се пљуне на неке вредности, али оне су опстале, а пљувачи су заборављени.

Марко Ристић је давно рекао да Десанка Максимовић својом поезијом негира дијалектичко о преласку квантитета у квалитет, али њена поезија и данас живи, а његову „Турпитуду” нико и не

помиње. Басара, мајстор књижевног заната, каже да нашој књижевности нема лека, да вапи за еутаназијом. Има лека, како да нема. Нинов жири је понудио спасоносни мелем – Басарин „Контраендорфин”.

Чедо Недељковић,
професор